

PASCAL
ENGMAN
SELÅKER
JOHANNES

ALBINON

SKYMNINGSLAND DEL 4

BOKFÖRLAGET FORUM

Tidigare utgivet på Bokförlaget Forum

Till minne av en mördare (2022)

Skammens väg (2023)

Nomaden (2024)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
info@forum.se

Copyright © Pascal Engman & Johannes Selåker 2025

Utgiven enligt avtal med Nordin Agency

Omslag: Michael Ceken

Omslagsbilder: Freepik, Midjourney

Tryckt hos ScandBook UAB, 2025

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-50509-1

Prolog

Vallenar, Chile, september 1973

Janina Jiménez satt i soffan och läste *La mala hora* av Gabriel Garcia Marquez. Två veckor tidigare hade Chile skakats av en militärkupp. Men skaket hade ännu inte nått Vallenar. Inte på riktigt. Visst rådde det utgångsförbud. Soldater, många av dem unga pojkar, patrullerade gatorna höga på den makt som plötsligt givits dem. Hennes man, Cristobal, hade trotsat utgångsförbudet och befann sig på ett hemligt möte med gruvfacket.

Janina tittade på klockan, den var halv ett på natten. Cristobal borde ha varit hemma för en och en halv timme sedan. Hon lade ifrån sig boken, reste sig från soffan och gick fram till fönstret. Drog undan gardinerna och tittade ut på den mörka gatan. En månad tidigare hade den varit full av liv, nu låg den tyst och öde. Inga hundar skällde, många av grannarna hade tagit in dem i husen, efter att en soldat skjutit ihjäl en skällande byracka en vecka tidigare.

Hon gick in i pojkens rum. Arturo hade sparkat av sig täcket och hon lade försiktigt tillbaka det, böjde sig fram och kysste den blonda kalufsen. Drog in doften av honom.

En bil bromsade in ute på gatan. Hon skyndade hastigt ut ur barnrummet och stängde efter sig. Blev stående mitt i vardagsrummet och lystrade. Inte kunde det vara Cristobal som kom hem med bil? Nej, det måste vara militärer. Bildörrarna öppnades, sedan hörde hon deras röster.

”Nej”, viskade hon.

Kängorna ekade mot gatstenen.

”Nej, inte hit. Snälla kom inte hit.”

Hon hörde grinden gnisslande öppnas. Någonstans vaknade en instängd hund till liv och började skälla. Hon stod som fastfrusen, kunde inte röra sig. Det bultade hårt på dörren.

”Abre la puerta!”

För bara fyra veckor sedan betydde de där knackningarna något helt annat. Besök. Lycka. Vänner och släktingar som hälsade på. Hon skulle ha ställt fram bröd och te och sylt och de skulle ha slagit sig ner på baksidan av huset, i skuggan.

Nu betydde knackningarna bara skräck.

Att inte öppna var en krigsförklaring. In tog de sig i vilket fall.

Hon stapplade fram mot dörren och låste upp. Fyra soldater stod i hennes trädgård. De stirrade på henne.

”Janina Jiménez, du ska följa med oss”, sa soldaten som förde befäl.

Han hade en liten mustasch, kunde inte vara äldre än tjugo år gammal.

”Nej, det kan jag inte. Min son sover.”

Han hånlog mot henne.

”Antingen följer du med tyst och stilla, eller så tar vi honom istället. Det spelar egentligen ingen roll för mig.”

”Vad ska ni med min pojke till? Han är bara fyra.”

De skrattade.

”Hans pappa vägrar prata. Vi har order om att hämta någon som kan få honom på andra tankar. Antingen tar vi dig eller så tar vi pojken.”

Janina bet ihop käkarna. De hade tagit Cristobal ikväll, i samband med fackmötet. Det var därför han inte kommit hem. En rysning fortplantade sig genom kroppen. Vad gjorde de med honom? Men Cristobal var en vuxen man. Arturo bara ett barn.

”Om ni tar mig blir pojken alldeles ensam.”

”Du är strax hemma igen. Han kommer inte ens märka att du är borta.”

Hon började skaka. Antingen tog de henne eller hennes son.

”Jag kommer.”

Soldaterna följde efter henne, in i huset.

Hon gick in till den sovande pojken. Tårarna rann ner för hennes

kinder när hon böjde sig fram och kysste den blonda kalufsen igen.

”Mamma älskar dig”, viskade hon tyst, så att soldaterna inte skulle höra. Det här var mellan henne och sonen. Förhoppningsvis skulle hon släppas och vara tillbaka innan han vaknade. Hon trängde undan bilderna av hur han irrade omkring, ensam och förvirrad i huset, drog på sig en tunn jacka och följde med soldaterna ut.

Befälet satte sig på passagerarplatsen. Hon klämdes in i baksätet, mellan två av de andra soldaterna.

”Var är Cristobal?” frågade hon.

”Bry dig inte om det.”

Bilen satte sig i rörelse.

”Vi ska göra ett stopp på vägen först.”

De skrattade.

Hon såg Vallenars gator flimra förbi utanför rutan. När de nått utkanten av staden körde de upp för kullarna, mot La Baquedano. En av soldaterna började smeka insidan av hennes lår. Den andre kupade handen om hennes bröst.

Bilen fortsatte ut i öknen. Korsade tågspåret. Sedan stannade den. De bar ut henne. Slet av henne jackan och tröjan. Sedan byxorerna. Hon försökte skyla sig, frös så att hon skakade. Det var kallt, bara några grader över noll.

”På alla fyra, din kommunisthona”, sa befälet. ”Som den hynda du är.”

En av soldaterna riktade sitt automatvapen mot henne. Hon gjorde som de sa. Visste att motstånd bara skulle göra dem mer hårdhänta.

Befälet började. De tog henne en efter en. Allt som allt varade det inte mer än tjugo minuter. Sedan kastade de in henne i bilen igen, lämnade platsen i hög fart.

De körde i en halvtimme, hennes underliv sved och blödde. Hon grimaserade när de svängde in på en mindre, ojämn väg. Färden fortsatte i ytterligare tio minuter, innan de nådde ett gammalt hus som låg vid Quebrada Honda.

När hon stapplade ur bilen hörde hon skriken.

De desperata, isande ropen på hjälp.

Befälet flinade när han ledde in henne i den gamla haciendan. Genom ett fönster åt norr såg hon hur den gröna dalen bredde ut sig på båda sidor om floden. Olivträden nedanför huset glimmade i ett silverfärgat ljus som strömmade ner från månen och stjärnorna. En dörr öppnades.

Cristobal låg på en brits, naken och blodig.

Hon skrek rakt ut när hon såg vad de hade gjort med honom. Bredvid fanns en tom brits. De tryckte ner henne på den.

”Cristobal”, flämtade hon.

Men han var medvetlös, svarade inte. En av soldaterna rusade om honom. Tömde en hink med vatten över hans ansikte. Cristobal vaknade till sans och såg sig omkring. När han vred på huvudet upptäckte han sin fru.

”Nej”, kved han. ”Snälla, ta henne härifrån.”

Soldaterna skrattade åt honom, sedan tog de fram sina verktyg.

Två dagar senare kastades Cristobal och Janina Jiménez i en massgrav ute i öknen och en grävmaskin täckte de dödas sargade och misshandlade kroppar med jord.

DEL I

Torsdag 7 augusti 1997

Tiotusentals stockholmare och turister hade intagit huvudstadens gator. Det var Vattenfestival. På Helgeandsholmens gatstenar låg läskburkar, fimpar och konfetti. Europas *The final countdown* studsade över vattnet och mellan fasaderna. På Strömparterren låg människor uträkta i gräset med ölburkar eller läskflaskor fyllda med sprit i händerna. I den nästan svarta strömmen flöt hemsnickrade flottar, framhejade av flerdubbla åskådarled på kajerna. Tomas Wolf hade sin sjuåriga dotter Ebba på axlarna och höll nioårige sonen Alexander med ett bestämt grepp i andra handen. Människomyllret sträckte sig från Kungsträdgården, över Strömbron och in i Gamla stans gränder. Det var de sista dagarna på ungarnas sommarlov och han hade tagit ledigt från arbetet vid våldsrörelsen. Deras mamma, Klara, som han separerat från tre år tidigare, hade varit tacksam när han erbjöd sig att ta med dem till Vattenfestivalen, trots att det inte var hans vecka.

Tomas svettades under skjortan. Juni och juli hade regnat bort, men nu värmdes solen ursinnigt. Luften var kvav och stillastående. Alexander ville hela tiden gå närmare, för att se farkosterna ute på vattnet, men Tomas höll honom kvar. Många av åskådarna var berusade och någon kunde råka knuffa Alexander över kanten.

– Vi stannar här, sa han.

– Varför? Vi ser inget. Bara ryggar.

Tomas svarade inte. Han tog ett bloss på cigaretten.

Ja, varför, tänkte han. I sitt inre såg han hur Alexander föll, strömmen som sög honom ner under vattenytan. Hur han själv

i desperation kastade sig efter och drogs ner i det skitiga under-vattenslandskapet.

Åskådarnas skrik dämpades och förvandlades till ett sorl.

Några av dem pekade ner mot vattenbrynet. En kvinna skrek. Tomas sträckte på nacken, men kunde inte upptäcka vad det var som förändrat stämningen. Han drog med sig barnen framåt för att förstå vad det var som hände. Istället för att heja fram de hemgjorda farkosternas färd mot målgången riktades åskådarnas uppmärksamhet mot en punkt strax nedanför Helgeandsholmens kaj.

– En kropp, ropade någon.

Tomas tog ytterligare några steg i riktning mot uppståndelsen innan han stannade och såg sig omkring. Han lyfte ner Ebba och ställde henne framför sig. Satte ihop hennes och Alexanders händer.

– Ni måste stanna här. Släpp inte taget om varandra. Alexander, hör du det? Ta hand om din lillasyster.

Han lade armarna om deras axlar och föste dem i riktning mot Riksdagshuset. Trängseln minskade. Han ställde dem under en av Strömparterrens höga lindar.

Alexander protesterade. En del av Tomas såg det som ett gott tecken. Drygt ett år tidigare hade Alexander skottskadats efter att ha förts bort av en utbrytarfraktion av IRA i samband med ett attentatsförsök mot det brittiska kronprinsparet. Han hade svävat mellan liv och död. Fått lämna sjukhuset först ett halvår senare och missat hela skolarbetet. Därför skulle han efter sommarlovet gå i skola med de som var ett år yngre.

– Du hörde vad jag sa. Ni stannar här.

Han började gå tillbaka mot kajen. Efter ett par meter vände han sig om. Alexander och Ebba stod kvar sida vid sida, med händerna sammanflätade och såg efter honom.

Han höjde handen till en vinkning, innan han stoppade ner den i bakfickan på jeansen och tog fram plånboken. Med en van rörelse fällde han upp den så att hans polislegitimation blev synlig och började sedan tränga sig fram i riktning mot Solsångaren. Vid Carl Milles-statyn saknade kajen skyddsräcken. Provisoriska staket

hade satts upp framför trappan för att hindra människor från att ramla i. Fyra unga män hade klättrat över hindret och lutade sig ut över kanten. En av de hembyggda flottarna hade stannat och bogserade vad som föreföll vara en kropp mot dem. Två unga män paddlade den framåt medan en kvinna i något slags overall styrde in den jämsides med kajen. Likets överkropp var täckt av en svart sopsäck. Benen var klädda i mörka kostymbyxor.

– Lämna plats, sa Tomas åt en av killarna på kajtrappan.

Den unge mannen rätade på ryggen. Han var solbränd, hade blont hår som stack fram under en bakochframvänd röd keps.

– Varför det?

– För att jag är polis.

Killen betraktade polislegitimationen.

– Har du en mobiltelefon? frågade Tomas.

– Ja.

– Ring 90 000.

De andra gjorde plats för Tomas. Han stoppade ner plånboken i bakfickan. Vid det nedersta trappsteget, som nästan låg i nivå med vattnet, sjönk han ner på knä.

Han grep tag i kroppen, försökte dra upp den men insåg att han inte var tillräckligt stark. Han vände sig om, pekade på två av killarna och bad dem hjälpa till. Med gemensamma krafter lyckades de lyfta upp liket på stenläggningen. En pöl bildades på stentrappan, som en mörk skugga runt den döde.

Tomas vände sig mot killen med kepsen.

– Ringde du?

– Ja.

Runtomkring dem trängdes nyfikna åskådare.

– Var låg han? frågade Tomas kvinnan på flottan.

Hon höjde armen och pekade.

– Där. Bland en massa bråte. De före oss kom ur kurs, törnade emot kajen. Då lösgjordes den, eller vad man ska säga.

Tomas tittade över vattnet mot Kungsträdgårdssidan. Många av åskådarna hade kameror med sig. Så fort kollegorna dök upp skulle han skicka dit några av dem för att samla ihop filmrullarna. Han märkte oron bland åskådarna och strax dök två uniformerade

kollegor upp. Deras blickar vandrade mellan Tomas och kroppen. Han såg att de kände igen honom.

– Se till att sätta upp avspärrningar och få bort människor härifrån. Är teknikerna här?

– När som helst.

Kollegan som svarade var i femtioårsåldern och hade en tjock mustasch. Mörka hårlockar stack fram under båtmössan. Han vände sig om och uppmanade åskådarna att backa. Motvilligt och långsamt drog de sig bakåt i riktning mot Riksdagshuset.

– Du, sa han till polismannen.

– Ja?

Kollegan såg över axeln på Tomas.

– Säg till i radion att teknikerna ska ha med sig ett tält.

– Ett tält?

– Ja. Eller presenningar som vi kan sätta upp runt honom.

Strax skulle det vimla av pressfotografer. De skulle ta bilder från Kungsträdgårdssidan, få med varenda detalj med teleobjektiven och Tomas ville inte att kvällstidningarna skulle få fotografier av hur han drog bort den svarta platsäcken från den dödes ansikte. Inte för att bilderna skulle publiceras i tidningen. Men om någon på redaktionen kände igen ansiktet skulle de börja höra av sig till de anhöriga, vilket i förlängningen ledde till att utredningen försvårades.

– Pappa.

Tomas såg sig omkring och upptäckte Alexander. Han och Ebba hade lyckats pressa sig fram.

– Är han död? frågade Ebba.

– Titta bort, röt han.

Han ställde sig upp. Barnen backade undan. Han grep tag i dem och vände dem om. Han drog med sig dem till en bänk och tryckte ner dem.

– Jag sa åt er att stanna.

– Förlåt, sa Alexander. Är han mördad?

Tomas tände en cigarett, blåste ut röken medan han kisade mot folkmassan som motades undan för att skapa utrymme åt polispersonalen.

– Kommer du hitta mördaren, pappa?

På senare tid hade Alexander allt mer intresserat sig för hans arbete. Han övervägde att säga att det inte var säkert att mannen var mördad. Men sopsäcken, som mannen var insvept i, talade sitt tydliga språk.

– Jag vet inte. Jag ska försöka.

Fler poliser anlände. Kriminaltekniker kom bärande på väskor. Arbetet med att mota undan allmänheten effektiviserades. Avspärningar sattes upp. Därefter restes ett blått tält runt kroppen så att den kunde undersökas i avskildhet.

– Vänta nu här, sa Tomas till barnen.

– Varför?

För att jag sedan jag började arbeta som polis i den här stan har hittat döda prostituerade, styckade kroppar i sopsäckar i skogarna, självmördare, skelettliknande ihjälfrusna heroinister. I mitt inre har jag ett fotoalbum med dödsmasker som jag aldrig blir kvitt. Trots att jag inget hellre vill. Jag vill glömma de döda, men jag kan inte. Jag vill inte att min son ska dömas till att minnas dem, bära med sig dem på samma sätt. Jag vill inte, men jag kan inte sluta. Jag dras till de döda, har alltid gjort det, på samma sätt som nålen i en kompass dras åt norr.

Men det sa han inte.

Alexanders fråga förblev obesvarad. Istället gick Tomas bort till tältet. Han sprätte iväg cigaretten och klev hukande in. Två av teknikerna hade avlägsnat den svarta sopsäcken. Runt kanten satt rester av silvertejp. Tomas antog att offrets kropp varit innesluten i två sopsäckar som tejpats samman. Men vattnet hade fått klistret att lossna. Mannens mun var uppspärрад. Läpparna blåsvarta. Ansiktet hade en grönaktig färg. Det mörka håret dröp av vatten. Den svarta t-shirten var sönderstrimlad av knivhugg. Han lutade sig fram och betraktade sårerna. Han räknade till åtminstone nio stycken, även om det var svårt att avgöra med säkerhet eftersom de satt så tätt.

– Vad är det där? frågade Tomas och pekade mot mannens överarm. Strax under kanten på t-shirten syntes en mörk skugga.

Teknikern sträckte fram handen och drog upp tyget, så att tatueringen blottades.

– En kniv, som växer ur handen?

Tomas svarade inte. Han visste att det inte var vilken kniv som helst.

Han hade hört talas om den, under kriget i Bosnien.

Det var en srbosjek – en serbskärare.

2

Slamret från grävmaskiner och dumpers överröstade vågorna som rullade in mot Västra hamnens kaj. Hela området var en byggarbetsplats, överallt gropar i marken, stängsel och lyftkranar. Små klonade män i gula västar och vita skyddshjälmars for omkring i Volvo kombis mellan byggena. Pekade och gestikulerade mot trötta förmän och arbetare.

Vera Berg blickade ut över kaoset från en betongsugga en bit bort. Här skulle det nya Malmö byggas. Varvet var nedlagt sedan länge. Den nya Saabfabriken och alla drömmar som kom med den hade förträngts. De bortkastade miljonerna, jobbarna som fick gå eftersom löpande bandet-principen inte ville producera körbara bilar, var inte mer än ett suddigt minne av ett snedsteg i natten.

Hon kände knappt igen staden som hon tre år tidigare lämnat för att bli reporter i Stockholm. Den var så mycket kaxigare, hade rent av drabbats av övermod. Allt det gamla skulle bort. Jämnas med marken och bli till nya, strandnära lägenheter.

Låren skavde mot det skrovliga underlaget när Vera sträckte sig efter cigarettpaketet på betongsuggan. Hon fick upp en röd Prince och tände den. Nikotinet spred sig som en bedövningsspruta i skallen. Hon hade börjat röka igen.

– När fan kommer han? sa hon ut i luften.

Hon tittade mot byggbarackerna som placerats på en inhägnad ödetomt drygt hundra meter bort. Där, bakom ett vildvuxet buskage, hade hon ställt sin fotograf, Savve. Hans jobb var att på bild fånga det som snart skulle utspela sig. Veras möte med en man hon inte ens visste namnet på.

– När kommer han?

Från bröstfickan fiskade hon upp telefonen. Halv fem. Vapenhandlaren borde vara här nu.

Den nikotinsimmiga blicken drogs till hamnområdet. Fortfarande sträckte sig Kockumskranen ståtligt mot himlen. Den skulle så klart också bort. Men pensionären hade väckts till liv för ett sista jobb och från den väldiga kranen hängde ett enormt betongblock. Fundamentet till den nya Öresundsbrons högsta pelare. Som en påminnelse om att ett nytt land oundvikligen växt fram.

Hon var trettio nu, det kändes inte alls bra. I sin roll som specialreporter på Aftonbladet hade hon det senaste året nästan uteslutande bevakat det stora mc-kriget, som pågått sedan 1994. Hennes kontakter inom klubbarna, särskilt Odin MC, gjorde att hon nästan dagligen kunde leverera nyheter inifrån de motoriserade kriminella nätverken. Kriget hade startat med Hells Angels och Bandidos intåg i Norden. För att undvika våldsamheter hade klubbarna vid ett möte i Paris delat upp de nordiska länderna sinsemellan. Det var ett avtal som syftade till att klubbarna på sina respektive områden ostört skulle kunna sköta alltifrån drogtill människohandel och hasardspel. Sverige blev Hells Angels territorium, vilket fick till följd att småklubbar runtom i landet tvångsanslöt till dem. De flesta accepterade. Men de som vägrade hamnade i krig med storklubben. Eftersom Hells Angels var så överlägsna sina motståndare skapade det lågintensiva inbördeskriget inga större rubriker. En eller ett par välriktade attacker fick småklubbarna att antingen foga sig eller lägga ner verksamheten.

Men i våras förändrades spelplanen, när Helsingborgsbaserade Morbids MC i hemlighet sökte stöd av Bandidos i Danmark. Vera hade varit med den aprilkvällen. På något sätt hade Odin MC fått nys om saken och presidenten Jim Jäger tipsade henne. Därför var hon på plats när femton danska Bandidosmedlemmar låg i bakhåll och öppnade eld mot Hells Angels utanför en nattklubb i Helsingborg. En person dödades och tre skadades. Det var starten på kriget mellan Hells Angels och Bandidos, som under våren och sommaren skördat elva offer, nio knuttar och två civila.

Sedan dess hade Vera, tack vare sina kontakter, nästan alltid varit först med nyheten om vem som dödades och vilken gruppering polisen misstänkte var ansvarig för dådet. Men för varje dag växte olusten, känslan av att hon blivit till en nyttig idiot, någon ledarna för mc-klubbarna använde för att bygga bilden av sig själva eller lura rivalerna i fällor.

Det var därför hon återvänt till Malmö. För att hitta en story som inte tjänade Odin MC:s och de andra klubbarnas syften. Hela dagen hade hon gått omkring mellan krogarna i city. Noga undvikit de gamla källor hon arbetat upp under tiden som krimreporter i Malmö. Hon ville visa hur enkelt det var att köpa ett vapen. Att vem som helst kunde skaffa fram ett på mindre än en dag. Kanske kunde hon också spåra vapnets väg till Sverige, komma med ett scoop värdigt Stora journalistpriset.

Efter freden i Bosnien hade vapnen därifrån börjat välla in över Sveriges gränser. Därför hade hon fokuserat på restauranger och barer som drevs av personer med rötter i forna Jugoslavien. Och efter bara några timmar hade hon också fått napp. På restaurang Mostar vid Möllan hade en yngling i baren frågat henne om hon velat köpa *hašiš*. När hon istället frågat efter *puške*, gevär, hade han visat henne till ett bord varifrån han ringt sin kontakt och styrt upp mötet i hamnen.

Med glöden från den gamla tände hon en ny cigarett innan hon plockade upp dagens Expressen. På förstasidan fanns en artikel om mordet i Keillers Park. En azerisk man hade skjutits till döds i slutet av juli och fortfarande var ingen gripen. Längre hade polisen trott att motivet var politiskt. Men häromdagen hade Veras unga kollega, strebern Jan Karlsson, avslöjat att polisen börjat intressera sig för en krets av satanister. Hon störde sig på den välkammade spolingen, som fick så oförtjänt mycket kredd för bevakningen. Ett mord var inget mer än en handout, något man tilldelades av chefen. Att komma med riktiga nyheter, saker man själv grävt fram från scratch, det krävde sin reporter. Snutar var det bara att köpa information av. Kasta tipspengar efter en polis så är han dig trogen för evigt.

Hon varmrökte cigaretten till filtret och släppte fimpen på

marken. Förstrött bläddrade hon vidare i tidningen men hejdade sig tvärt. På en tiondels sekund hade huvudvärken kopplat ett fast grepp om skallen. Anledningen var den artikel hon fann på nyhetsdelens andra uppslag.

Storbråk i tv om stjärnreporterens skandalartiklar: "Hon hjälper gängen döda."

– Klart de inte kunde hålla sig, de svinen.

Stjärnreportern den konkurrerande tidningen syftade på var Vera själv. Sent igår natt hade hon kört tillbaka till Malmö efter att ha gästat Robert Aschbergs program *Diskutabelt* på TV3 för att prata om mc-kriget.

Det hade blivit precis som hon befarat, en riktig jävla mardröm. Tyckare och reportrar från Dagens Nyheter och Expressen gaddade ihop sig mot Vera under sändningen, hävdade att hon överdrivit i sina artiklar, att de braskande rubrikerna om blodiga uppgörelser endast syftade till att bygga Vera själv som ett stjärnnamn, utan en tanke på att hon därigenom hjälpte mc-klubbarna att stärka sitt våldskapital.

Det värsta var att samma snack redan nått Aftonbladet. Under sommaren hade Jan Karlsson gått runt på redaktionen och kallat Vera för Odin MC:s egen lilla underagent.

Nu fick väl kollegorna vatten på sin kvarn. Det faktum att hon själv hyste samma tvivel gjorde inte saken bättre. Hur skulle hon kunna försvara något hon själv kände samma sak inför? Jan Karlsson var dessutom förmodligen den främsta rivalen i kampen om jobbet som nyhetschef. Tidningen hade utlyst tjänsten i juni och trots att det nu gått en månad sedan Vera lämnade in sin ansökan hade hon fortfarande inte hört ett ord från personalavdelningen, inte ens kallats till intervju.

Matt slog hon igen tidningen och spanade bort mot ödetomten. Hon kunde inte se minsta spår av fotografen som skulle fånga vapenköpet på bild, bara hoppas att han var på plats. Däremot upptäckte hon en vinröd Ford Fiesta som sakta kom körande i riktning mot henne på den provisoriska byggvägen. Solen reflekterades i vindrutan och föraren syntes inte mer än som en mörk siluett.

Hjärtat slog ett extraslag. Tänk om det var Jonny som satt i bilen? Veras kriminella ex Jonny var försvunnen, ingen hade sett till honom på över ett år. Det enda som påminde henne om exet var Sigge, Jonnys son. Efter en hård strid hade Vera i följ slutligen fått vårdnaden om pojken, fast hon inte var åttaåringens biologiska mamma.

Bilen saktade in drygt tio meter framför henne. Hon skärpte blicken, försökte skönja den konturlösa förarens drag, jämföra dem mot minnesbilden av Jonny.

Lufttrören krympte. Hur många gånger hade inte exet under hot om våld försökt få tillbaka Sigge? Det fick inte ske igen.

Hon skakade bort tanken, det var bara irrationella hjärnspöken. Från väskan plockade hon upp kuvertet med kontanter. Trettiofemtusen kronor. Priset de kommit överens om på den bosniska krogen.

Hon höll andan medan dörren gick upp. Blinkade till och såg Jonnys ansikte flimra förbi. Men mannen som kravlade sig ur den trånga bilen var i femtioårsåldern. Stånkande lutade han sig in över förarsätet och drog ut en blå sportbag märkt *Jofa*, som han hängde över axeln innan han kom gående mot henne.

– Läget? frågade han och log mot henne.

Svenskan var något bruten. Istället för ä blev det e. Den vita t-shirten smet åt om magen. Nog var han från Balkan. Nu hoppades hon att också vapnet kom från den forna krigshärden.

– Bra.

– Du har pengarna?

Vera nickade och gjorde en liten gest med kuvertet. Pappret klubbade fast vid den svettiga handflatan.

Han tog ett steg närmare. Vera såg redan löpsedeln framför sig: *Här köper vår reporter automatvapen i nya lyxkvarteret.*

Försiktigt drog mannen upp dragkedjan till hälften och vek isär flikarna så att en liten glipa uppstod. Först såg hon ingenting. Bara ett svart hål i det glansiga polyestertyget. Men när han lyfte bagen mot henne blänkta något till därinne och snart kunde hon skönja konturerna av ett automatvapen. Den svarta metallen som löpte från kolven mot pipan. Handgreppet av glänsande björkträ,

polerat av tidigare ägarens händer. Plötsligt blev det skrämmande verkligt att vapnet faktiskt hade använts. Med allra största sannolikhet också dödat.

– Okej? frågade han.

– Är det en AK-47:a?

Orden snubblade fram över klumpen i halsen.

– Zastava M70. Samma sak fast från Jugoslavien.

Han knuckte med huvudet i riktning mot vattnet.

– Den är från kriget där hemma, Balkan. Det finns hur många som helst.

Hon betraktade det slitna vapnet, jacken och reporna. Tänkte på kvällen när Tomas berättade för henne om tiden som FN-soldat i Bosnienkriget. Hans plågade ansiktsuttryck, de jagade ögonen, det var som om han fortfarande var kvar där bland rasmassorna och liken, som om hans inre aldrig lämnat krigshärden.

Hon blinkade bort minnesbilden och räckte över kuvertet.

– Behöver jag räkna dem? frågade han.

– Det är upp till dig.

Mannen stoppade på sig kuvertet och räckte över bagen.

För att ge Savve tid att fotografera dröjde hon lite med att fånga upp väskan.

– Tack.

Mannen nickade.

– Bara säg till om du behöver fler. Ciao.

Några minuter efter att Fiestan lämnat platsen i ett dammoln promenerade Vera bort i riktning mot en nedlagd verkstad på ödetomten. Den låga tegelbyggnaden var täckt med graffiti. På den insynsskyddade innergården hade de parkerat fotografens BMW. Nu var den borta.

Var fan höll han hus?

Vapnet i väskan som hängde över axeln blev med ens tyngre och hon fick för sig att konturerna av geväret syntes igenom tyget.

Ur handväskan fick hon upp telefonen och letade fram hans kontaktuppgifter, Alexander Norfeldt-Savic hette han egentligen. Signalerna gick fram men inget svar kom.

– För helvete.

Hon kunde inte promenera genom Malmö mitt på blanka dagen med ett automatvapen i väskan. Men här kunde hon inte stå hela kvällen. Hon började gå mot hotellet.

När hon drygt tio minuter senare närmade sig Malmöhus slott brummade telefonen i väskan. Savve.

– Var fan är du? väste hon. Jag går omkring med en jävla AK-47:a mitt i stan.

– Jag är kvar i hamnen.

Skånskan var så grötig att Vera måste vaska fram konsonanterna för att kunna begripa något.

– Idiot.

Ur Slottsträdgården kom en grupp turister vaggande. Åderbräckstanter i grälla klänningar med magväskor som stramade runt midjorna.

Savve skrattade.

– Jag följde efter honom, nu vet jag var de har sitt lager. Ska du inte komma hit istället för att skälla på mig?

3

Mannen som stod med ryggen mot Tomas vid brofästet till Riddarholmen var klädd i en grå tröja med luvan uppdragen. På huvudet hade han en keps. Det var en ljus och varm kväll. Cyklister och fotgängare rörde sig fram och tillbaka över bron, myllrade längs kajerna. Det såg idylliskt ut, men Tomas visste att natten skulle bli våldsam. Människor skulle misshandla och våldta varandra, stödligor skulle söka upp sina offer och ensamma människor rånas av ungdomsbrottslingar.

– Kristian.

Mannen snurrade runt och hans ansikte, som delade drag med Tomas eget, betraktade honom.

– Lillebror.

De omfamnade varandra hastigt och ovan och blev därefter stående som spegelbilder, med armarna hängande längs sidorna. För ett år sedan hade Tomas trott att Kristian var död. Tre år tidigare hade han knivhuggit honom i ett skogsparti utanför Köping och där lämnat honom att dö. Men Kristian hade, utan Tomas vetskap, räddats av en man han lärt känna under kriget i Bosnien, där han stridit som legoknekt för serberna. Tomas hade också varit där, på motsatt sida, som FN-soldat. Även om kriget nu var slut sedan två år så rasade minnet från det fortfarande i honom. Han undrade om det var likadant för Kristian, men hade aldrig frågat.

Någon gång, tänkte Tomas, ska jag göra det. Kanske kan vi då sätta oss ner och prata om varför saker och ting blev som de blev. Om hatet som vi kände som unga och som var nära att döda oss, båda två.